

„ VORBESC BĂTRÂNE CRONICI ”
REMEMBER
P O E M E

de Melania Rusu Caragioiu

1.

RĂDĂCINI ADÂNCI

Pridvoarele de munți ascund în ele
Întâiele vestigii din străbuni;
Trecut-au veacuri, grindini, vremuri grele,
Viteze fapte, râuri și cununi...

Din oseminte plânse sub țărână
Și lui Zamolxis, ca ofrandă arse,
Se întrupează doina cea bătrână
Și inimi mari, din mari istorii toarse.

Prin capete de lup șuierătoare,
Prin cerbicia de-a trăi aici,
Făcut-au zid la ape trecătoare
Ce-au luat cu sine numai lesturi mici.

Cum stă încrâncenat sub aspra vreme
Molidul falnic ancorat în stânci,
Au rămas fii și plai, fără a se teme,
Legăți prin sevă-n rădăcini adânci !

Timișoara, 1974

2.

D A C I A F E L I X

În vatra străbună a neamului dac
Romani din Columnă-au rămas;
Dârz, daci și romani un popor nou prefac
Și limbii doinite dau glas...

Carpații-n cunună, sub brazi, ocrotesc
Bogate tezaure vechi;
Prin verdea mătase mioarele cresc
Iar mieii albi zburdă... perechi...

Prin multele flori cu iz cald de sulfini
Albinele miere culeg
Și roiuri prin tei, zumzând în stupini
Nectar, din zbor dulce, aleg.

Apele curg – rostogol șerpuind
Cu susur și solzi lucitori,
Cascade în spume, în plete vuind
Pe stânci dau vârtejuri de sori...

Vinul cel dulce se coace în vii
În bobii de roș' chihlimbar
Și spumegă-n oale în stropi purpurii...

Se dăltuie des meteșug sub umbrar,
Și-n umbre de castre: cetăți, bogății...
(Cu jind cată... ochiul barbar !)

.....

În trudă-am trăit: frământând, făurind,
Clădind clipele mândre de veac,
Când hoarde barbare vârtej răscolind
Altare-n cenușă prefac...

Timișoara, 1970

3.

STRĂBUNĂ GLIE

Tu, Glia mea străbună, cu sânge uscată,
În stropi mari de plâns prelung frământată,
În brațe purtată, doină legănată...

Luceferi de soare stâlpilor de hotar
Redute temut, ei văzut-au multe
Și-au scrâșnit amar...

Hordele trecură-n patru zări, cernute !

Spălatu-și-a maica urme de cenușă,
Presărând adâncul cu mari flori de mină,
Culegând văzduhul în flori de sulfină
Și chemând din râuri țigetei în lumină...

Glorie de veacuri ! Maică mult iubită,
Tu, Mândră cunună, Glie, fi slăvită !

Timișoara, decembrie 1975

4.

TRECUTUL NOSTRU MILENAR GRĂIEȘTE

Din temelii de cremene și stâncă,
Din veșnicia apelor de mare,
Din vii colonne străjuind hotare,
Din liniști de sub lespeda adâncă.

Dacă ascuți auzi prin vremi rapsozii.
Izvoade vezi, ce ne-au lăsat strămoșii,
Monumentale aripi, vulturi pe culmi - bărboșii,
Oștenii mândri, falnici voievozii.

In cărți de aur se-ncrustau victorii;
Stindardele mai flutură și azi,
Perpetuând, din vechi secole, glorii.

Și doine-alină strunele de brazi,
Și vitejii urcând măreț poporul
De prin milenii, și-au urzit izvorul.

Timișoara, 1980

APA CURGE, PIETRELE RĂMÂN

Poporul, cumplit se-narmează
 Și-n cuget, adânc, cântărește;
 Durerea în inimi, vitează,
 Strivit-a pe dușman în clește...

.....

În mii de bătăi ne luptarăm
 Acasă, pe glia cea sfântă;
 Talaz greu de foc și de pară
 Deasupra, pe hoarda înfrîntă !

La grâul și aurul nostru
 Vestit peste mări, peste țări,
 Râvnesc toți barbarii sălbatici:
 Pe cai vin, vărsând foc pe nări !

Noi strângem în inimă datini,
 Tăria în brațul de fier,
 Copiii îi ferim pe sub cetini...

.....

Sub coasă dușmanii răi pier !

Timișoara, 1971

6.

C E T A T E de S C A U N

Dezlănțuiri de orgă, reverberări de zbor,
Izbesc unde rotunde de porumbei sonori.

Biserica e o scoică de sidef și ocean
Ce sunetul îl soarbe și-l macină difuz...

Meditativ alunec printre coloane mute,
Cristelnițe de piatră,
Și sunete de-alamă.

Și sunetul mă prinde; în el mă strânge, albă...
Caut să fug; ispita din nou în loc mă ține
Și-n joc spiral mă leagă de iederi și mireasmă.

Bing-bang-ul de ceasornic și clopot suie-n
mine...

1985

7.
S E I N N A L Ț Ă N E A M U L

De-atâtea jertfe mari ni-e plaiul plin;
Sub lespezi e îngopată numai huma...
Pe-aripi de veacuri mândre zvonuri vin,
Și se-mpletesc acum ... și totdeauna...

Pleiadele de cărturari români
În măiestrite graiuri limba cantă;
Și gânduri, azi sădite, cresc spre mâine !
Și dorul de UNIRE le frământă:
De ce un neam de-o limbă și de-o mamă
Să fie-n Principate despărțit ?
Unirea este crezul ce ne cheamă !
Să fim azi suverani !
Popor unit !

Timișoara, 24 ianuarie 1987

8.

CRĂIȘORUL HORIA

Un crăișor și oastea lui bărbată,
Din steiul tare, cremene din munte,
Desprinși din stânci cu pletele cărunte,
S-au răscolat, clamând încăodată:

Din amăgite piepturi dor de viață,
Deplină libertate-n glia sfântă,
Dreptate pentru brazda neînfrântă...

.....

Atunci se-volburară-n văi, ca ceața,
Să piardă-n fumul des năpăstuirea,
Iobagii-nlănțuiți în țara-mamă,
Împiedecați să nu-i simtă iubirea.

Un Horia, mai înalt ca Detunata,
Pășește-n bătălie, fără teamă !

.....

Și n-a murit !!! Și vie îi este armata !

Timișoara, 1988

9.
S P R E 1907

Pe aleea cu tei solitari vechi cât veacul
Se urcă din calcarul alb și se pierde,
În marea de flori și boschete, conacul –
Sclipire de basm, de sedef și de verde.

Mijesc printre scânduri de mari palisade
Ochii mirați ai micuților pui de desculți;
Miracolul alb pe fundalul de soare ce scade,
Stă singuratic... în satul cu mulți...

Truditori și pălmași megieșii ascultă:
Aud păuni ce răsfățarea-și strigă...
Pheonixi ce nu-i cuprinde coada multă...

Iar ei oftând... duminică mămăligă...

10.

RĂZBOI... SPERANȚE...

Din zarea necuprinsă-n muchii drepte
Pornit-au volburi, coase și măceluri;
Omul de rând, în haina lui de țeluri,
Zadarnic croia drumuri înțelepte.

A fost un iureș ce-a luat cu sine
Și avuții și vieți – războiul crâncen;
.....
S-a răsturnat o lume? Tot ce-i lănced,
Concepții vechi zac astăzi sub ruine ?

Anii au cernut grăunțele din spice;
Tot ce e sec și inutil pieri-va !
El, Omul a-nceput să se ridice
Atât de sus, că zborul nu-l cuprinde !
De-acolo cumpăni-va pacea lumii
Clădindu-și visul către care tinde !

Timișoara, 1970

11.

T I M I Ş O A R A, D I N V R E M I

Cetate străveche,
Castru,
Ecou sonor – Zurobara
La întretăiere de fluxuri,
De drumuri,
De ape în ochiuri de mlaştini...

Din veacuri răzbate un sunet de zale,
De mori şi de râvnă.

Ținte de fier,
Mărturii de frunziş, înfloresc pe un trunchi,
Trunchi de copac al breslelor simbol.

Clocot de oşti, pălănci, bastioane,
Palate însetate privind la martiriul lui Doja.

Filon ce prosperă din propria-i cenuşă,
Punte peste a timpului alunecare,
Străveche... şi nouă cetate.

La jubileul de 800 ani al oraşului Timisoara